

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

De witte haas en de krokodillen

Lang, lang geleden, toen alle dieren konden praten, leefde er in de provincie Inaba in Japan een klein wit haasje. Zijn huis was op het eiland Oki en aan de overkant van de zee lag het vasteland van Inaba. Nu wilde de haas heel graag oversteken naar Inaba. Dag in dag uit ging hij op de oever zitten en keek verlangend over het water in de richting van Inaba, en dag in dag uit hoopte hij een manier te vinden om over te steken.

Zoals gewoonlijk stond de haas op een dag op het strand, kijkend naar het vasteland over het water, toen hij een grote krokodil zag zwemmen in de buurt van het eiland.

"Dit is geluk!" dacht de haas. "Nu zal ik mijn wens kunnen vervullen. Ik zal de krokodil vragen om me over de zee te dragen!"

Maar hij betwijfelde of de krokodil ermee zou instemmen te doen wat hij wilde. Dus dacht hij dat hij in plaats van een gunst te vragen, zou proberen te krijgen wat hij wilde door middel van een list.

Dus riep hij met luide stem naar de krokodil en zei: "Oh, meneer Krokodil, is het geen mooie dag?"

De krokodil, die die dag helemaal alleen naar buiten was gekomen om van de felle zon te genieten, begon zich net een beetje eenzaam te voelen toen de vrolijke groet

van de haas de stilte verbrak. De krokodil zwom dichterbij de kust, heel blij iemand te horen praten.

'Ik vraag me af wie het was die zojuist tegen me sprak! Was u het, meneer Haas? Je moet wel heel eenzaam zijn in je eentje!'

"Oh nee, ik ben helemaal niet eenzaam," zei de haas, "maar omdat het zo'n mooie dag was, kwam ik hier om mezelf te vermaken. Wil je niet een tijdje met me spelen?"

De krokodil kwam uit de zee en ging op de oever zitten, en de twee speelden een tijdje samen. Toen zei de haas: "Meneer Krokodil, jij woont in de zee en ik woon op dit eiland, en we ontmoeten elkaar niet vaak, dus ik weet heel weinig over je. Vertel me eens, denk je dat het aantal van de krokodillen groter is dan het aantal hazen?"

"Natuurlijk zijn er meer krokodillen dan hazen," antwoordde de krokodil. "Kun je dat zelf niet zien? Jij woont op dit kleine eiland, terwijl ik in de zee woon, die zich over alle delen van de wereld verspreidt, dus als ik alle krokodillen bijeenroep die in de zee leven, zullen jullie hazen niets zijn vergeleken met ons!" De krokodil was erg verwaand.

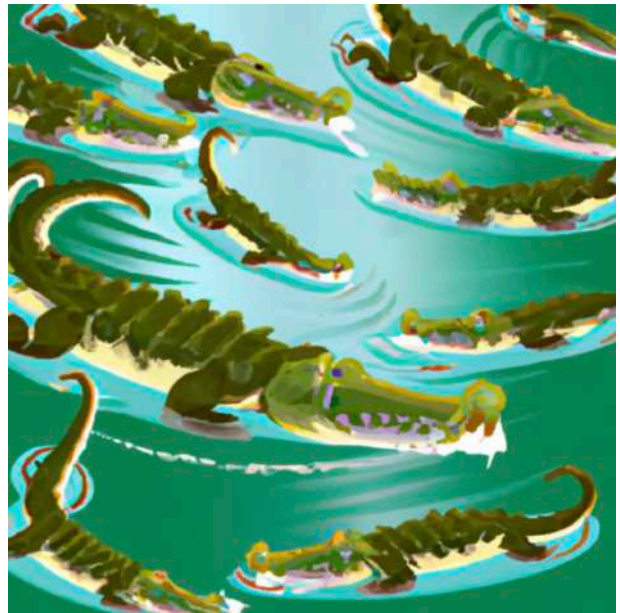
De haas, die de krokodil voor de gek wilde houden, zei: "Denkt u dat u genoeg krokodillen kunt oproepen om een rij te vormen van dit eiland over de zee naar Inaba?"

De krokodil dacht even na en antwoordde toen:

"Natuurlijk kan dat."

"Probeer het dan maar," zei de listige haas, "dan zal ik het aantal vanaf hier tellen!"

De krokodil, die heel eenvoudig van geest was en er niet het minste idee van had dat de haas hem voor de gek wilde houden, stemde ermee in te doen wat de haas vroeg en zei: "Wacht even, ik ga terug naar de zee en roep mijn vrienden bij elkaar!"

De krokodil zwom de zee in en was een tijdje weg. De haas wachtte ondertussen geduldig op de oever. Eindelijk verscheen de krokodil en bracht een groot aantal andere krokodillen met zich mee.

"Kijk, meneer Haas!" zei de krokodil, 'het is geen probleem voor mijn vrienden om een rij te vormen tussen hier en Inaba. Er zijn zelfs genoeg krokodillen om van hier tot aan China of India te strekken. Heb je ooit zoveel krokodillen gezien?"

Toen gingen alle krokodillen in het water achter elkaar liggen om een brug te vormen tussen het eiland Oki en het vasteland van Inaba. Toen de haas de brug van krokodillen zag, zei hij: "Wat prachtig! Ik geloofde niet dat dit mogelijk was. Laat me jullie nu allemaal tellen! Maar om dit te doen, met uw toestemming, moet ik op uw rug naar de andere kant lopen, dus wees alsjeblieft zo braaf om niet te bewegen, anders val ik in zee en verdrink ik!"

Dus sprong de haas van het eiland af op de krokodillenbrug, terwijl hij telde terwijl hij van de ene krokodillenrug op de andere sprong: "Blijf alsjeblieft heel stil, anders kan ik niet tellen. Een, twee, drie, vier, vijf, zes, zeven, acht, negen..."

Zo liep de sluwe haas regelrecht naar het vasteland van Inaba. Niet tevreden met het krijgen van zijn wens, begon hij de krokodillen belachelijk te maken in plaats van ze te bedanken, en zei, terwijl hij van de rug van de laatste sprong: "Oh! Jullie stomme krokodillen, ik heb jullie in de maling genomen!"

En hij stond op het punt snel weg te rennen. Maar hij ontsnapte niet zo makkelijk, want zodra de krokodillen begrepen dat dit een truc was die de haas hen had uitgehaald om hem in staat te stellen de zee over te steken, en dat de haas hen nu uitlachte om hun domheid, werden ze woedend en besloten wraak te nemen. Dus renden sommigen van hen achter de haas aan en grepen hem. Toen omsingelden ze allemaal het arme diertje en trokken zijn hele vacht eruit. Hij schreeuwde luid en smeekte hen om hem te sparen, maar met elk plukje vacht dat ze eruit trokken, zeiden ze: "Dit verdien je!" Toen de krokodillen het laatste stukje vacht hadden uitgetrokken, gooiden ze de arme haas op het strand en zwommen allemaal lachend weg om wat ze hadden gedaan.

De haas lag er verdrietig bij, al zijn mooie witte vacht was uitgetrokken en zijn naakte lijfje trilde van pijn en bloedde overal. Hij kon zich nauwelijks bewegen en het enige wat hij kon doen was hulpeloos op het strand liggen en huilen om het ongeluk dat hem was

overkomen. Ondanks het feit dat deze ellende en zijn lijden zijn eigen schuld was, zou iedereen die het arme schepseltje zag, medelijden met hem hebben in zijn droevige toestand, want de krokodillen waren erg wreed geweest in hun wraak.

Precies op dat moment kwamen er toevallig een aantal mannen voorbij, die eruit zagen als koningszonen, die de haas huilend op het strand zagen liggen, ze stopten en vroegen wat er aan de hand was.

De haas tilde zijn kop tussen zijn poten op en antwoordde: "Ik had ruzie met een paar krokodillen, ik werd geslagen en ze trokken al mijn vacht uit en lieten me hier lijden - daarom ben ik aan het huilen."

Nu had een van deze jongemannen een slecht en hatelijk karakter. Maar hij veinsde vriendelijkheid en zei tegen de haas: "Ik heb erg met je te doen. Als je het wilt proberen, weet ik een remedie die je pijnlijke lichaam zal genezen. Ga een bad nemen in de zee en kom dan lekker in de wind zitten. Dit zal je vacht weer laten groeien en je zult weer zijn zoals je voorheen was."

Toen gingen alle jongemannen verder. De haas was erg blij, denkend dat hij een remedie had gevonden. Hij ging en baadde in de zee en ging toen in de wind zitten. Maar terwijl de wind blies en hem uitdroogde, werd zijn huid strak en hard, en het zout verergerde de pijn zo erg dat hij van pijn over het zand rolde en hardop hilde.

Op dat moment kwam er een andere koningszoon langs met een grote tas op zijn rug. Hij zag de haas, stopte en vroeg waarom hij zo hard hilde.

Maar de arme haas, die zich herinnerde dat hij bedrogen was door iemand die veel leek op de man die nu met hem sprak, antwoordde niet, maar bleef huilen. Maar deze man had een goed hart, keek de haas heel medelijdend aan en zei: "Arm ding! Ik zie dat je vacht helemaal uitgetrokken is en dat je huid kaal is. Wie kan je zo wreed hebben behandeld?"

Toen de haas deze vriendelijke woorden hoorde, was hij de man erg dankbaar, en aangemoedigd door zijn vriendelijke manier van doen vertelde de haas hem alles wat hem was overkomen. Het kleine dier verborg niets voor zijn vriend, maar vertelde hem ronduit hoe hij de krokodillen had uitgelokt en hoe hij over de brug was gekomen die ze hadden gemaakt, denkend dat hij hun aantal wilde tellen: hoe hij ze had uitgelachen voor hun domheid, en hoe de krokodillen zich op hem hadden gewroken. Vervolgens vertelde hij hoe hij was bedrogen door een groep mannen die erg op zijn vriendelijke vriend leken: en de haas beëindigde zijn lange verhaal van ellende door de man te smeken hem een medicijn te geven dat hem zou genezen en zijn vacht weer mooi zou maken.

Toen de haas klaar was met zijn verhaal, kreeg de man medelijden met hem en zei: "Het spijt me heel erg voor alles wat je is overkomen, maar onthoud dat het alleen het gevolg was van het bedrog dat je op de krokodillen hebt gepleegd."

"Ik weet het," antwoordde de bedroefde haas, "maar ik heb berouw en besloten om nooit meer bedrog te gebruiken, dus ik smeed je me te laten zien hoe ik mijn

pijnlijke lichaam kan genezen en de vacht weer kan laten groeien."

"Dan zal ik je een goede remedie vertellen," zei de man. "Ga eerst eens goed baden in die vijver daar en probeer al het zout van je lijf te wassen. Pluk dan wat van die kaba-bloemen die aan de rand van het water groeien, spreid ze uit op de grond en rol jezelf erop. Als je dit doet, zal het stuifmeel ervoor zorgen dat je vacht weer aangroeit, en binnen een korte tijd zul je weer helemaal gezond zijn."

De haas was erg blij om te horen wat hij moest doen. Hij kroop naar de vijver die hem was aangewezen, baadde er goed in, plukte toen de kaba-bloemen die bij het water groeiden en rolde zich erop.

Tot zijn verbazing zag hij terwijl hij dit deed zijn mooie witte vacht weer aangroeien, de pijn hield op en hij voelde zich net als voor al zijn tegenslagen.

De haas was dolblij met zijn snelle herstel, huppelde vrolijk naar de jonge man die hem zo geholpen had, knielde aan zijn voeten neer en zei: "Ik kan mijn dank niet uitspreken voor alles wat je voor mij hebt gedaan! Het is mijn oprechte wens om iets voor jou terug te doen. Vertel me alsjeblieft wie je bent?"

'Ik ben geen koningszoon zoals je denkt. Ik ben een fee en mijn naam is Okuni-nushi-no-Mikoto,' antwoordde de man, 'en die wezens die hier voor mij langskwamen zijn mijn broers. Ze hebben gehoord van een mooie prinses genaamd Yakami die in deze provincie Inaba woont, en ze zijn op weg om haar te vinden en haar ten huwelijk te vragen. Maar op deze expeditie ben ik slechts een

begeleider, dus loop ik achter hen aan met deze grote tas op mijn rug."

De haas boog zich voor deze grote fee Okuni-nushi-no-Mikoto, die door velen aanbeden werd als een god.

"Oh, ik wist niet dat je Okuni-nushi-no-Mikoto was. Wat ben je aardig voor me geweest! Het is onmogelijk te geloven dat die onaardige kerel die me stuurde om in de zee te baden, een van je broers is. Ik ben er vrij zeker van dat de prinses, die uw broers zijn gaan zoeken, zal weigeren de bruid van een van hen te zijn en u zal verkiezen vanwege uw goedheid van hart. Ik ben er vrij zeker van dat je haar hart zult winnen zonder dat je dat van plan bent, en ze zal vragen om je bruid te zijn."

Okuni-nushi-no-Mikoto lette niet op wat de haas zei, maar nam afscheid van het kleine dier, vervolgde snel zijn weg en haalde al snel zijn broers in. Hij vond ze toen ze net de poort van de prinses binnengingen.

Zoals de haas had gezegd, kon de prinses niet worden overgehaald om de bruid van een van de broers te worden, maar toen ze naar het gezicht van de vriendelijke broer keek, ging ze regelrecht naar hem toe en zei: "Aan jou geef ik mezelf," en dus ze gingen ze trouwen.

Dit is het einde van het verhaal. Okuni-nushi-no-Mikoto wordt door de mensen in sommige delen van Japan aanbeden als een god, en de haas is beroemd geworden als "De Witte Haas van Inaba." Maar wat er met de krokodillen is gebeurd, weet niemand.